

Római járat

VISSZHANG - LVIII. évfolyam, 50. szám, 2014. december 12.

Tudom, kicsinyes köztöködésnek tűnik, ha háborgok amiatt, hogy a hírek szerint az Alkotmánybíróság távozó elnöke római nagykövetségként folytatja pályafutását. Már csak azért is alaptalan lehet kifogásom, mivel az eset nem teljesen előzmény nélküli: a jelenlegi igazságügyi miniszter (volt párizsi nagykövet) is éveket töltött az Alkotmánybíróságon. Mondhatjuk ugyan, hogy egyikük sem volt korábban sikeres szappanoperák producere, de ezt önmagában mégsem tekinthetjük a diplomáciai pályára lépést kizáró oknak.

Amiért mégis szót emelek, az az Alkotmánybíróság maholnap elfeledett ethosza, az abból fakadó „láthatatlan” követelmények. Korábban, a demokratikus jogállam éveiben, amikor a jog és az erkölcs nem két egymástól független paradigma volt, elképzelhetetlen lett volna, hogy valaki, aki a törvényhozó többség feletti alkotmányos kontrollt testesítette meg, utóbb a kormány szolgálatába álljon. Nem mintha ezt bármely tételes törvényi rendelkezés tiltotta volna. Ma sincs olyan összeférhetlenségi előírás, amely kizárná, hogy a demokratikus jogállam legfőbb őre a Szijjártó Péter által felügyelt hivatalban munkát vállaljon. Mégis, úgy képelem, a múltban ilyen állás elfogadása méltatlan és megalázó döntésnek számított volna. Mint amikor egy leszerelt rendőr biztonsági őrként egzisztál a kisváros jól fizető mulatójában. Ilyen esetben óhatatlanul fölvetődik a kérdés: a szakmai függetlenség látványos föladata veszélyezteti-e a korábban végzett munka hitelességét? Attól tartok, mára az is kétségessé vált, hogy érthető-e még Magyarországon ez a kérdés.